

Следъ малко дошли домакинитѣ: мечката съ мечетата си и вълчицата съ вълчетата си.

Гоститѣ се вкаменили отъ страхъ.

— Добре дошли, добре дошли, — завикали имъ мечкитѣ и вълцитѣ.

— Добре ви намѣрили, — отговорили гоститѣ.

— Заповѣдайте, седнете, — поканили ги домакинитѣ.

Турнали магарето да седне най-горе, до него — овена, после лисицата, а най-доле пѣтела. Яли, пили и се повеселили. По едно време домакинитѣ поканили гоститѣ да попѣятъ. А магарето рекло:

— Първо трѣбва домакинитѣ да попѣятъ, па после гоститѣ. Така е прилично.

Най-старата мечка запѣла:

„Е—е—, само месо, дома дошло,

Само месо, дома дошло!“...

Горкитѣ гости, като чули песѣнъта, стопили се отъ страхъ. Накарали магарето да попѣе. Клетиятъ Марко, де му било до пѣсенъ, но нѣмало що да стори и запѣлъ:

„Я излѣзте, добри домакини,

Я излѣзте да видите,

Какво е чудо станало!“...

Мечкитѣ и вълцитѣ се спогледали и никой не смѣялъ да излѣзе. Най-после пратили едно мече да излѣзе и види навѣнъ; тѣ му поржчали: ако е нѣщо страшно да бѣга и се не връща назадъ.

Излѣзло мечето, гледа... на вратата виси обесенъ вълкъ. (А то била вълчата кожа). Мечето, отъ страхъ, избѣгало и не се върнало. Следъ малко изпратили и друго мече и то избѣгало... И едно по едно били изпратени всички мечета и вълчета и всички избѣгали.

Най-после скочили да бѣгатъ старата мечки и вълчицата. На овена се сторило, че тѣ скочили да ги изядатъ, та скокналъ и той и побѣгналъ къмъ вратата. Но на мѣсто да отвори вратата, той съ роговетѣ си я ударилъ, затворилъ я, и всички останали вътре. И се изплашили едни отъ други: домакинитѣ отъ гоститѣ и гоститѣ отъ домакинитѣ. Отъ страхъ магарето започнало да реве: „О, о, о!“...